

jeg siden efter ham, at han havde sagt. Det er Oprindelsen til den Historie. At den højtærede Konseilspræsident gentager den, kan jeg forstaa, men jeg kan egentlig ikke sige, at det er noget, der kvalificerer den højtærede Konseilspræsident som en Politiker, der skyr Midlerne, selv de grove Midler. Den højtærede Konseilspræsident gaar ud fra, at naar man angriber en Regering, kan det kun ske, om jeg saa maa sige, af ondskafulde Grunde, man er utaalmodig og ønsker Regeringen fortrængt. Jeg forsikrer den højtærede Konseilspræsident om, at det er mig i og for sig ganske ligegyldigt, hvem der er Ministre, naar de bare sætte det igennem, som jeg mener bør sættes igennem. Den højtærede Konseilspræsident talte om det forjættede Land. Ja, det er jo sandt, vi have alle været Jøder for Vorherre her i Landet; der var en Tid, da alle vi Venstremænd ventede paa, at nu skulde Højre- regeringen falde og Venstreregeringen komme, nu skulde der indtræde en ny Tid her til Lands. Vi ere alle bleven skuffede, vi have alle set, at den gamle Saga er bleven fortsat akkurat paa samme Maade som før. Vi have set en Regering, som sidder og sidder, og som truer og taler om, hvad den vil gøre, men som intet, oprigtig talt, gør. Da synes jeg egentlig, at de gamle Højre- regeringer vare stærkere og ogsaa modigere. Estrup satte dog Livet ind paa det, men den højtærede Konseilspræsident sætter sandelig ikke Livet ind paa nogen Ting. Den højtærede Konseilspræsident bebrejdede mig min Utaalmodighed, bebrejdede mig min jødiske Utaalmodighed, saa vidt jeg forstod ham, og denne Hentydning til min Oprindelse synes jeg især klæder den højtærede Konseilspræsident saa godt, den lød smukt, og det er jo ogsaa ganske sikkert, at jeg har ikke den Veltalenhed, som den højtærede Konseilspræsident har, jeg har ikke den ham egne Veltalenhed eller den hans Ministre egne Veltalenhed, jeg har ikke hans smagfulde Tone, som jeg naturligvis ikke har kunnet erhverve mig i det mere bedærvede Selskabsliv, hvori jeg færdes, men som en Mand, der kommer fra de rene Kredse, om ikke fra Præstestanden, saa dog fra Degnestanden, saa naturligt tilegner sig. Den Tone af Hellighed og Salvelse, som udmærker de lavere Embedsmænd i Kirkens Tjeneste, tror jeg aldrig, det vil lykkes mig, hvor meget jeg end anspænder mine Evner, at opnaa. Den højtærede Konseilspræsident bebrejdede mig min Utaalmodighed. Men

den højtærede Konseilspræsident glemmer, at jeg virkelig har været med, siden jeg var 25 Aar, og jeg har altid ventet paa, at der her til Lands en Gang skulde komme et Gennembrud, hvor de Mænd, der sade ved Roret, gennemførte de store Sager, som vare Demokratiets Sager. Den Sag, vi forhandle i Dag, er Demokratiets Kærnesag — enten var det den ærede Ord- fører, der sagde det, eller det var den højtærede Konseilspræsident, det husker jeg ikke ret. Hvad er det nu, den højtærede Konseilspræsident siger om denne Sag? Han siger: Opløse Landstinget gør jeg, naar det er nødvendigt. Kunde da den højtærede Konseilspræsident ikke meddele os, naar det er nødvendigt? Hvad er det, der skal ske, for at det skal blive nødvendigt? Hvorfor vil den højtærede Konseilspræsident bruge Talemaader, som ingen Steder føre hen, ikke give nogen som helst Klarhed? Gør han det af den Grund, at han vil skjule sine Tanker, eller gør han det ikke snarere, fordi han ikke har gjort op med sig selv, hvornaar hans Politik skal føre til Handling, men i Stedet derfor foretrækker at lade Tiden gaa, Dagene gaa og Aarene gaa og saa ganske rolig lægge det i Forsynets Haand, hvorledes det skal ende. Det er en smuk, kristelig Betragtning, den, at lade det ligge i Forsynets Haand, men det er ikke en politisk Betragtning. Det, vi forlange af Ministeriet, er, at det siger rent og klart, om denne Sag skal være dets Mærkesag, det vil sige, om den vil sætte noget ind derpaa, om den vil sætte sin Stilling, sine Portefeuller ind paa at faa den gennemført. Jeg ved godt, at den højtærede Konseilspræsident overhovedet ikke kan tænke sig Muligheden af at gaa af. Maaske mener han, at dette, at vi have ham til Konseilspræsident, er noget, der er en saadan Velsignelse for Landet, at det er en Art Helligbrøde fra min Side at forudsætte, at han stille kunde lempes bort fra sin Plads. Han var ogsaa ret uhyggelig til Mode, forekommer det mig, ved den af ham formodede Enstemmighed eller Enstonighed mellem det ærede 2det Medlem for 10de Kredts (Frijs-Frijsenborg), hans Forbundsfaelle, og mig. Men der har jo det ærede 2det Medlem for 10de Kredts beroliget ham. Det ærede Medlem troede, at der godt endnu kan arbejdes med dette Ministerium, troede, at det endnu kan gøre den konservative Sag adskillige Tjenester, og jeg er ganske enig med ham deri. Det ærede 2det Medlem for 10de Kredts sagde netop det: Dette Ministerium bliver aldrig